

Co wiemy o wilku?

W Bieszczadach populacja wilków (*Canis lupus*) z roku na rok znacznie się powiększa co czyni te góry jeszcze bardziej dzikimi. Wbrew pozorom, te dzikie zwierzęta prowadzą bardzo uporządkowane życie, które trwa średnio 12 do 16 lat. Piękne, niezwykle wytrzymałe, a przy tym bardzo inteligentne. Wilki, żyjąc w precyzyjnie określonej hierarchii. Wilki tworzą tzw. watahy, liczące nawet do 20 osobników – (zazwyczaj 5, 6 lub 8 sztuk). Stadem dowodzi najsilniejsza para alfa, czyli basior i wadera. Każdy wilk ma swoje miejsce w stadzie i pełni inną rolę. Hierarchia ta przejawia się m.in. w kolejności jedzenia zdobyczy, ale i np. podczas polowania. Jeden zagania ofiary, drugi węszy tropy, kolejny zabija zdobycz, inny pilnuje młodych. Są jednak także i samotne wilki. Najczęściej są to osobniki przepędzone przez samców alfa, które były dla nich konkurencją lub zdetronizowane basiory, które muszą odejść. Z samotnymi wilkami kojarzy nam się zazwyczaj wycie. Te odgłosy są niczym innym jak komunikacją między tymi zwierzętami – głównie watahami. W ten sposób kończą polowanie, oznajmiają swoje położenie, lub odstraszą. Robią to rano lub wieczorem, a sam dźwięk może być słyszalny nawet do 3 km! Wilki jednak nie tylko wyją, ale i warczą (agresja), skomlą (uległość), piszczą (zabawa) i... szczekają (ostrzeżenie).

Wilczym fenomenem jest ich wytrzymałość fizyczna. Zwierzęta te są bowiem w stanie pokonać dziennie ok. 70 km, choć zdarzają się odległości o wiele dłuższe – nawet 160 km! Wilk zdolny jest także rozwinąć niesamowitą prędkość do 80 km/h. Jego naturalne tempo to jednak ok. 8-10 km/h. Warto wspomnieć, że zwierzę to posiada także, jak na swoje gabaryty, całkiem spory żołądek o pojemności ok. 9 litrów. Stąd też wygłodniały wilk jest w stanie zjeść nawet do 10 kg pokarmu (normalnie zjada ok. 1-1,5 kg). Jak się okazuje, mięso to nie jedyny ich rarytas, bo np. w przypadku upolowania sarny, wilk najpierw zjada jej przewód pokarmowy, pełen vegetariańskich, pełnych witamin, przysmaków. W wilczym menu królują duże ssaki kopytne, w tym padlina.

Bibliografia:

1. Powrót żubra w Karpaty - Kajetan Perzanowski, Edward Marszałek.
2. Raport techniczny z monitoringu zwierząt drapieżnych zachodzących na obszar Bieszczadzkiego Parku Narodowego. Lutowiska, grudzień 2010. Opracowanie, analizy, tropienia zimowe i zbiór informacji punktowych i okazjonalnych: Pirga Bartosz.
3. Monitoring zwierząt drapieżnych zachodzących na obszar Bieszczadzkiego Parku Narodowego w sezonie 2011 / 2012. Opracowanie, analizy: Pirga Bartosz.
4. Niedźwiedź brunatny Lucyna Pściuk.
5. Żubr w Bieszczadach - Piotr Brewczyński.
6. Zwierzęta w Bieszczadach: O zwyczajach wilka słów kilka... - Bieszczady land